

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Б.С., 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б.С., I-ВИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Т. Мл. Тодорова
като разгледа докладваното от Катя Н. Гердова Гражданско дело № 20221410100757 по описа за 2022 година

Предявена е искова молба от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ” ЕАД (предходно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ ЕАД), с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Младост”, ж.к.Младост 4, Бизнес парк С., сграда 6, представляван от Д.К.Г. – изпълнителен директор, чрез пълномощника адв. Л. Г., с която се иска да се установи наличието на претендираните от ищцовото дружество вземания, като съдът издаде изпълнителен лист срещу ответника **Т. К. М.** с ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Бачо Киро“ № 11, за общата сума **291,48 лв.**, от която: **64,11 лв. главница** за неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742 (за предходни периоди 15.11.2019г.- 14.01.2020г.), **227,37 лв.** неустойка за предсрочно прекратяване на договора за услуги, за които има издадени съответни фактури, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 22.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата и направените съдебни разноски в исковото и заповедното производство.

ИСКОВЕ С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ чл.422 от ГПК вр.чл.415 от ГПК вр.чл.79,ал.1 от ЗЗД, чл.92 от ЗЗД, чл.86 от ЗЗД и чл.342 от ТЗ.

В хода на размяна на книгата по чл.131 от ГПК се установи от върнатото съобщение в цялост, че ответникът не е намерен на посоченият адрес.

От приложена служебно справка за постоянен и настоящ адрес на ответника е видно, че лицето Т. К. М. е с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Александър Стамболийски“ № 47 и настоящ адрес с.Т., обл.В., ул.“Янко Сакъзов“ № 26.

С определение от 28.11.2022г. съдът е допуснал правна помощ на ответника Т. К. М. с

ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Александър Стамболийски“ № 47 и настоящ адрес с.Т., обл.В., ул.“Янко Сакъзов“ № 26, под формата на процесуално представителство.

С определение от 12.01.2023г. съдът на основание чл.26,ал.2 от ЗПП е назначил адв. И. И. Г. от ВрАК за особен представител на ответника Т. К. М. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Александър Стамболийски“ № 47 и настоящ адрес с.Т., обл.В., ул.“Янко Сакъзов“ № 26, който да го представлява по гр.д. № 757/2022г. по описа на РС – Б.С., с определено адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лв. от депозитната сметка на съда.

В срока указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК особеният представител на ответника Т. К. М. не е депозирал писмен отговор във връзка с предявената искова молба, не е взел становище по молбата, не е направил своите възражения и не е ангажирал доказателства.

Същият не се явява в съдебно заседание, но е депозирал писмена молба с която оспорва исковете на ищеца, като неоснователни и недоказани по изложените в нея съображения.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е ч.гр.д.№ 213/2022г. на РС-Б.С..

Съдът като взе предвид доводите изложени в исковата молба и след преценка на доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 213/2022г. на РС-Б.С. срещу длъжника Т. К. М. с ЕГН ***** , с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Бачо Киро“ № 11 е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 108/23.02.2022г. за общата сума 291,48 лв., главница за неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 22.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените деловодни разноси за това производство, в размер на 25,00 лв. държавна такса и 360,00 лв. адвокатски хонорар.

Препис от заповедта е връчен на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, като на заявителя с разпореждане от 19.05.2022 г. е указано да предяви иск за вземането си, като такъв е предявен в едномесечен срок.

Ето защо, предвид дотук изложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим, като подаден в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. с чл. 422, ал. 1 от ГПК и имащ за предмет установяване на сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение.

В исковата молба ищецът твърди, че между Т. К. М. и мобилния оператор „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД (сегашно наименование „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД) е сключен Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742, с който е закупено устройство NOKIA 2.1 Dual Grey Silver на преференциална цена от 109,99 лв. при стандартна цена на устройството 339,90 лв.(т.7 от договора).

Длъжникът не е изпълнил задълженията си по сключеният договор, поради което той едностранно е прекратен от ищцовото дружество на 11.03.2020г.

Установило се, че длъжника Т. К. М. имала стари задължения към 15.03.2020г. от предходни периоди (15.11.2019г.-14.01.2020г.) в размер на 64,11 лв. Като последица от посоченото неизпълнение на договора на длъжника М. са начислени неустойки в общ размер на 227,37 лв., от които: 97,45 лв. представляваща три месечни такси (3x31,99 лв.=95,97 лв.) и 1,48 лв. представляваща възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките на абонаментните планове, съответстваща на оставащият срок на договора, както и 129,92 лв. за NOKIA 2.1 Dual Grey Silver, представляваща разликата между цената на устройството без абонамент (339,90 лв.) и преференциалната цена по договора (109,99 лв.).

Ответникът не е изпълнил свои парични задължения, поради което за ищеца се породил правен интерес от търсената съдебна защита, обективирана в петитумната част на исковата молба за общата сума от 291,48 лв., представляваща общ сбор на дължимите суми, съгласно фактура № *****/15.12.2019г. и фактура № 7299210871/15.01.2020 г.

Всички непогасени задължения на М. към ищцовото дружество са обединени във фактура № 7301907739/15.03.2020г.

Въз основа на посоченият договор ответникът е ползвал предоставяните от дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано с горесцитираните фактури.

Съгласно чл.26 от Общите условия на мобилния оператор „При ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител-страна по договора бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми“.

Поради неизпълнението на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги, на основание чл. 75, вр. с чл. 196, б.“в“ от ОУ на мобилния оператор „Йеттел“ и т.11 от договора за услуги, оператора е прекратил договора на Т. К. М. и е издал крайна фактура 7301907739/15.03.2020г.

Ищеца твърди, че ответника М. в качеството си на потребител на предоставяни от Оператора услуги, се е съгласил и е приел Общите Условия на Оператора за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Съгласно чл. 49 от Общите Условия, „Йеттел“ има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Според чл.71 от ОУ „Потребителят е длъжен да заплаща определените от „Йеттел“ цени по начин и в срокове за плащане, посочени в т. 27 от тези Общи условия, а именно в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ“. Дължимите, съгласно сключените договори и незаплатени от абоната суми за ползвани от същия услуги по тях с Оператора, е обусловило правото на „Йеттел“ /чл.75 от ОУ/ да прекрати едностранно индивидуалният

договор на Т. К. М..

Съгласно сключеният договор за мобилни услуги, страните имат права и задължения, описани в тях и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към индивидуалният договор се прилагат клаузите на публикуваните общи условия и те са неразделна част към него. По силата на същите, индивидуалният договор влиза в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор са в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги.

Съгласно чл. 20 от Общите условия, всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащата ценова листа на „Йеттел“. Съгласно чл. 23, б) месечния абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на Мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план /програма/пакет.

Поради това и на основание на чл. 415 във вр. с чл. 422 от ГПК, ищеца моли съда, да постанови решение, с което да признае за установено в отношенията между страните, че ответника Т. К. М. дължи на ищеца „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, общата сума 291,48 лв., от която: 64,11 лв. главница за неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742 (за предходни периоди 15.11.2019г.-14.01.2020г.), 227,37 лв. неустойка за предсрочно прекратяване на договора за услуги, за които има издадени съответни фактури, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 22.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена в полза на ищеца Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 108/23.02.2023г. по ч.гр.дело № 213/2022г. по описа на Районен съд гр. Б.С..

В съдебно заседание ищцовото дружество не изпраща представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа предявените искове. Претендира за направените в заповедното и в настоящото производство разноси.

В законовопределения срок назначеният на ответника Т. К. М., особен представител не е депозирал писмен отговор на исковата молба.

С писмена молба особеният представител на ответника оспорва основанията за заплащане на сумите по процесните фактури, както и че не всички елементи от договора са представени в необходимият размер на шрифта, за да се даде възможност на потребителя да се запознае напълно със своите задължения.

Желае отхвърляне на иска на ищеца, като неоснователен и недоказан.

При така изложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В производството по чл. 422 ГПК възискателят следва да докаже факта, от който произтича вземането му, а длъжникът – възраженията си срещу вземането.

Доказателствената тежест за спорните факти следва да бъде разпределена с оглед на конкретните твърдения на страните.

От събраните по делото доказателства безспорно следва, че е възникнало облигационно правоотношение между страните въз основа на сключените между тях договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742 по силата на които ищецът се е задължил да предоставя мобилни услуги на ответника срещу дължима от последният цена съгласно уговорения абонаментен план.

По делото не се оспорва също, че ищецът е изпълнил задълженията си по договора за мобилни услуги, като е предоставил посочените услуги от което следва, че в тежест на ответника възниква задължението за заплащане на цената. Изхождайки от събраните по делото писмени доказателства, съдът намира за установено, че правоотношенията между ищеца и ответника са уредени от сключеният между тях договор, от който са произтекли насрещните права и задължения и за двете страни по тях. По делото не се оспорва, че ответникът не е изпълнил задължението си по цитираният договор за заплащане в срок на предоставените услуги.

От представеният препис от Договор за мобилни услуги 14.06.2019г. се изяснява и съдържанието на съответните отношения през процесния период, в т.ч. приложимия тарифен план и ценови условия, продължителността на действие на договора, като са посочени (по ясен и разбираем начин) и задълженията на абоната-ответник, както и последиците от неизпълнението им.

Със сключване на процесния договор страните са поели насрещни задължения, като основното задължение на Т. К. М. е именно заплащането на уговорената месечна абонаментна такса, което произтича пряко от договора. Ползваните от абоната услуги, които не са включени в месечния абонамент, подлежат на таксуване в съответствие с утвърдената ценова листа на мобилния оператор, в случай, че такива са ползвани по инициатива на абоната.

При сключване на договор при общи условия с потребител, общите условия обвързват потребителя, когато са му били предоставени и той се е съгласил с тях. Видно от съдържанието на договора, със сключването му ответникът е направил волеизявление, че е имал възможност да се запознае с общите условия на оператора за взаимоотношенията с потребителите по договори за мобилни/фиксиранни услуги и е положил подписа си едва след като се е възползвал от нея. Съгласно правилото от чл. 147а, ал. 2 ЗЗП „съгласието на потребителя с общите условия се удостоверява с неговия подпис,.. Заявителят надлежно доказва това обстоятелство чрез представената „Декларация-съгласие“ към договора за мобилни услуги.(л.12 от делото в заповедното производство). Ответникът е изразил съгласие с общите условия и е удостоверил, че е получил, запознал се е и приема общите условия на дружеството-ищец в Декларация-съгласие от 14.06.2019г. , приета и неоспорена от страна на същия.

Освен това в изпълнение на изискванията на чл. 235, ал. 5 от Закона за електронните

съобщения /ЗЕС/ общите условия на дружеството са публикувани на неговата интернет-страница, като това задължение е насочено към предоставяне на постоянна възможност за лицата, спрямо които те се прилагат, да имат достъп до съдържанието им както преди, така и след пораждаването на качеството им на потребител. Съгласно чл. 2 от Общите условия за взаимоотношенията с потребителите на мобилни телефонни услуги (ОУ), мобилни услуги, предоставяни от оператора, се осигуряват въз основа на индивидуален договор, сключен в писмена форма със съответния абонат като за неуредените в съответния договор случаи се прилагат разпоредбите на ОУ, които са неразделна част от него и имат задължителна сила. Съгласно чл.4 от ОУ потребителят се счита уведомен за ОУ от датата на публикуването им и се счита за обвързан с тях от датата на подписване на индивидуален договор за ползване на услугите.

При ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането им се извършва на база фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. Съобразно уговореното между страните в т. 5 от Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г., фактурата за предоставения номер се издава на 15-то число от текущия месец. Видно от приложените към исковата молба фактури ответникът не изпълнил надлежно свои ликвидни и изискуеми парични задължения, начислени му във фактура № *****/15.12.2019г. и фактура № 7299210871/15.01.2020 г.

Съгласно чл. 27 от приложимите към процесния период Общи условия на „Йетел България“, ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги (в сила от 10.09.2010 г., изм. на 20.09.2018 г. действащи към датата на подписване на процесният договор от 14.06.2019г.) плащането на посочената във всяка една от фактурите сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като в чл. 26 от същите общи условия е посочено, че неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми.

Следователно Т. К. М. към настоящия момент не е изпълнила изискуемите и ликвидните си задължения за мобилни телефонни услуги по процесните фактури, начислени на основание сключеният договор за мобилни услуги, формирани като сбор от задълженията по фактура № *****/15.12.2019г. и фактура № 7299210871/15.01.2020 г.

При така изложената фактическа обстановка, съдът намира, че абонатът е неизправна страна по договора, тъй като не е престира на кредитора получените от последния мобилни услуги. Касае се за парично задължение, чието реално изпълнение е възможно и е в интерес на кредитора. Безспорно установено е, че ответникът не е извършил плащане на ищеца от дължимата сума по фактурите. Същите фактури, макар и едностранно съставени от ищеца и неподписани от ответника, доказват предоставените услуги и претендираните за тях цени. Ответникът, чиято е доказателствената тежест, не е представил доказателства за заплащането на исковата претенция от 291,48 лв. за ползваните от него мобилни услуги. Ето защо, тази сума се явява дължима. Предявеният установителен иск за тази сума се явява основателен, като следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по заповедното производство – 22.02.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Няма спор по делото, че ответника Т. К. М. е получила мобилно устройство NOKIA 2.1 Dual Grey Silver по процесния договор от 14.06.2019г., чиято преференциална цена е 109,99 лв. при стандартна цена на устройството от 339,90 лв.

В исковата молба ищецът посочва, че сумата от 129,92 лв. представлява разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната цена по сключеният договор., която не се оспори от особеният представител на ответника.

Ищецът следва да докаже по иска с правна квалификация чл.342 ТЗ вр. чл.232, ал.2 ЗЗД: извършена двустранна правна сделка – сключен договор за лизинг, изпълнение на задължението си да предаде лизинговата вещь на лизингополучателя и настъпила изискуемост на задължението на ответника да заплати уговорените лизингови вноски.

Страните не спорят, че сключеният помежду им договор за мобилни услуги и лизинг от 14.06.2019г. е източник на облигационно правоотношение със съдържание задължението на лизингодателя да предостави за ползване движима вещь (мобилно устройство NOKIA 2.1 Dual Grey Silver) на лизингополучателя срещу задължението на последния да заплаща лизингови вноски, съгласно уговорен погасителен план. Изискуемостта на задължението за заплащане на лизингови вноски е настъпила, тъй като същото е уговорено като срочно – с падеж на определено число на месеца, като покана от страна на кредитора не е необходима. Доказано е и предаването на лизинговата вещь - с подписване на договора, лизингополучателят декларира, че лизингодателят му е предал устройството, предмет на договора. Вноските с падеж преди датата на настъпване на предсрочната изискуемост и вноските, станали предсрочно изискуеми, са вземания, възникнали на едно и също основание - договора за лизинг. По тези съображения позоваването на предсрочната изискуемост не е определящо за основанието на претенцията. Предсрочната изискуемост е подвид на изискуемостта, която имплицитно се предпоставя от всяка претенция за съществуване на определено вземане, а изискуемостта е възможността на кредитора да иска изпълнение на задължението. Съдът, съобразявайки, че към момента на предявяване на иска всички лизингови вноски по договора са с настъпил падеж /последната лизингова вноска е с падеж – 14.06.2021 г./, като в случая е безпредметно да се изследва дали е била надлежно обявена предсрочна изискуемост преди предявяването на иска, още повече че не се твърди лизингополучателят да е върнал лизинговата вещь - предмет на договора, намира, че предявеният иск е доказан.

Съдът не споделя възраженията на особеният представител на ответника в писмена молба депозирана преди първото по делото заседание (липсва писмен отговор по чл.131 от ГПК), затова, че не всички елементи от договора са представени в необходимия размер на шрифта, за да се даде възможност на потребителя да се запознае напълно със своите задължения.

Процесният договор изцяло отговаря на формалните изисквания на чл. 228, ал. 1 във вр. с, ал. 2 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/, който е специален закон по отношение на чл. 147 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, с оглед осигуряването на засилена защита на потребителите на електронни съобщителни услуги. Същият е приложен по делото (в заповедното производство) в необходимата форма и съдържание. Не е налице форматиране на текста или разлики в големината на шрифта, на който е съставен и да затруднява правилното възприемане на информацията или да въвежда в заблуждение

потребителя. Фактът, че потребителят е подписал договора нееднозначно води към извода, че той фактически е могъл да възприеме съдържанието му /да го прочете/ и е имал достъп до него, съответно е дал информирано съгласие за сключването му, което се удостоверява от положения подпис. В противен случай е имал възможността и е следвало да поиска договор с по-едър шрифт или да откаже да подпише договора.

Следва да се отбележи, че в Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ няма разпоредба аналогична на чл. 10, ал. 1 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, която да поставя изисквания към размера на шрифта при изготвяне на договорите за предоставяне на мобилни услуги, поради което по отношение на тях са приложими общите правила, предвидени в ЗЗП и по конкретно, че клаузите на договорите, предлагани на потребителите, трябва да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин. Всеки един от индивидуално сключените договори е съставен в леснодостъпна, ясна и разбираема форма, съобразно чл. 229, ал. 1 ЗЕС. Търговският закон не поставя изискване за форма при сключване на договор за лизинг на движима вещ, поради което възражението му е неоснователно.

Ето защо, искът е основателен и следва да бъде уважен до предявеният размер от 291,48 лв. като основателен и доказан, поради което възражението на особеният представител в тази връзка е неоснователно.

РАЗНОСКИ:

Ищеца претендира разноски в заповедното производство в общ размер от 385,00 лв., от които: 25.00 лв. заплатена държавна такса и 360,00 лв. адвокатски хонорар, както и 685.00 лв. разноски в исковото производство, от които: 25.00 лв. заплатена държавна такса, 360,00 лв. адвокатски хонорар и 300.00 лв. за особен представител, съгласно приложените платежни документи.

Съгласно константната практика-т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и с оглед изхода на настоящия исков процес, ответника Т. К. М. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца и направените от последния разноски по заповедното производство по ч.гр.д.№ 213/2022г. по описа на РС-Б.С. в общ размер от 385,00 лв., от които: 25.00 лв. заплатена държавна такса и 360,00 лв. адвокатски хонорар с ДДС.

При този изход на процеса, на основание чл.78,ал.1 от ГПК, ответника М. ще следва да заплати на ищеца направените в настоящото исково производство разноски в общ размер от 685.00 лв., от които: 25.00 лв. заплатена държавна такса, 360.00 лв. адвокатски хонорар и 300.00 лв. за особен представител, съгласно приложените платежни документи.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **Т. К. М.** с ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Бачо Киро“ № 11, **че СЪЩАТА ДЪЛЖИ** на „**ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ**“ ЕАД (предходно наименование „**ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ ЕАД**“), с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Младост“, ж.к.Младост 4,

Бизнес парк С., сграда 6, представляван от Д.К.Г. – изпълнителен директор, чрез пълномощника адв. Л. Г., общата сума **291,48 лв.**, от която: **64,11 лв. главница** за неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги от 14.06.2019г. с предпочетен номер 359899946742 (за предходни периоди 15.11.2019г.-14.01.2020г.), **227,37 лв.** неустойка за предсрочно прекратяване на договора за услуги, за които има издадени съответни фактури, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 22.02.2022г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена в полза на ищеца Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК 108/23.02.2022г. по ч.гр.дело № 213/2022г. по описа на Районен съд гр. Б.С..

ОСЪЖДА Т. К. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Б.С., обл.В., ул.“Бачо Киро“ № 11, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД (предходно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ ЕАД), с ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Младост“, ж.к.Младост 4, Бизнес парк С., сграда 6, представляван от Д.К.Г. – изпълнителен директор, чрез пълномощника адв. Л. Г., направените деловодни разноски по **исковото производство по гр.д.№ 757/2022г. по описа на РС-Б.С.** в общ размер от **685.00 лв.**, както и сторените от ищеца в **заповедното производство по ч.гр.д.№ 213/2022г. по описа на РС-Б.С.** разноски в общ размер от **385,00 лв.**

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред ВрОС от уведомяването на страните по делото, че е изготвено.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д.№ 213/2022г.по описа на РС-Б.С..

Съдия при Районен съд – Б.С.: _____